

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2014/60/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (Reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 93/7/CEE a Consiliului ⁽²⁾ a fost modificată în mod substanțial prin Directivele 96/100/CE ⁽³⁾ și 2001/38/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽⁴⁾. Din motive de claritate, ar trebui, cu ocazia noilor modificări, să se procedeze la reformarea directivei menționate.
- (2) Piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne în care libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor este asigurată în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). În conformitate cu articolul 36 din TFUE, dispozițiile relevante privind libera circulație a mărfurilor nu se opun interdicțiilor sau restricțiilor asupra importurilor, exporturilor sau mărfurilor aflate în tranzit, justificate din motive de protejare a unor bunuri de patrimoniu național cu valoare artistică, istorică sau arheologică.
- (3) În temeiul și în limitele articolului 36 din TFUE, statele membre păstrează dreptul de a-și defini patrimoniul național și posibilitatea de a lua măsurile necesare pentru a-i asigura protecția. Totuși, Uniunea joacă un rol important în încurajarea cooperării dintre statele membre în vederea protejării patrimoniului cultural de importanță europeană de care aparțin aceste bunuri de patrimoniu național.
- (4) Directiva 93/7/CEE a pus în practică un sistem care să permită statelor membre să obțină restituirea, pe teritoriul lor, a obiectelor culturale clasificate drept „bunuri de patrimoniu național” în sensul articolului 36 din TFUE aparținând unor categorii comune de obiecte culturale menționate în anexa la directiva respectivă și care au părăsit teritoriul lor cu încălcarea măsurilor naționale sau a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 116/2009 al Consiliului ⁽⁵⁾. Directiva respectivă a inclus și obiectele culturale clasificate drept „bunuri de patrimoniu național” care formează parte integrantă a colecțiilor publice sau a inventarelor instituțiilor ecleziastice care nu intrau în aceste categorii comune.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 mai 2014.

⁽²⁾ Directiva 93/7/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru (JO L 74, 27.3.1993, p. 74).

⁽³⁾ Directiva 96/100/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 februarie 1997 de modificare a anexei la Directiva 93/7/CEE privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru (JO L 60, 1.3.1997, p. 59).

⁽⁴⁾ Directiva 2001/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iunie 2001 de modificare a Directivei 93/7/CEE a Consiliului privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru (JO L 187, 10.7.2001, p. 43).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (JO L 39, 10.2.2009, p. 1).

- (5) Directiva 93/7/CEE a stabilit o cooperare administrativă între statele membre privind bunurile de patrimoniu național, în strânsă legătură cu cooperarea lor cu Interpol și cu alte organisme competente în domeniul operelor de artă furate, în special înregistrarea obiectelor culturale pierdute, furate sau care au părăsit ilegal teritoriul și care fac parte din patrimoniul național și din colecțiile lor publice.
- (6) Procedura prevăzută de Directiva 93/7/CEE a constituit un prim pas spre o cooperare între statele membre în acest domeniu în cadrul pieței interne în scopul consolidării recunoașterii reciproce a legislațiilor naționale în domeniu.
- (7) Regulamentul (CE) nr. 116/2009, împreună cu Directiva 93/7/CEE, au instituit un sistem al Uniunii de protecție a obiectelor culturale ale statelor membre.
- (8) Obiectivul Directivei 93/7/CEE era de a asigura returnarea fizică a obiectelor culturale către statul membru al cărui teritoriu a fost părăsit în mod ilegal de acestea, indiferent de drepturile de proprietate care se aplică obiectelor respective. Totuși, aplicarea directivei respective a arătat limitele sistemului pentru obținerea restituirii unor astfel de obiecte culturale. Rapoartele privind aplicarea directivei au indicat că aceasta se aplică în situații rare, în special din cauza limitării domeniului său de aplicare, care a rezultat din condițiile stabilite în anexa la directiva respectivă, a termenului scurt permis pentru inițierea acțiunii în restituire și a costurilor aferente acțiunii în restituire.
- (9) Prezenta directivă ar trebui să își extindă domeniul de aplicare la orice obiect cultural clasificat sau definit de un stat membru, în conformitate cu legislația sau procedurile administrative naționale, drept bun de patrimoniu național cu valoare artistică, istorică sau arheologică în sensul articolului 36 din TFUE. Astfel, prezenta directivă ar trebui să reglementeze obiecte de interes istoric, paleontologic, etnografic, numismatic sau științific, indiferent dacă acestea fac sau nu parte din colecții publice sau de altă natură sau constituie elemente individuale, și indiferent dacă provin din excavații legale sau clandestine, cu condiția ca acestea să fie clasificate sau definite drept bunuri de patrimoniu național. De asemenea, obiectele culturale clasificate sau definite drept bunuri de patrimoniu național nu ar trebui să mai aparțină unor categorii sau să respecte praguri legate de vechime și/sau de valoarea financiară pentru a putea fi restituite în temeiul prezentei directive.
- (10) Respectarea diversității sistemelor naționale de protecție a bunurilor de patrimoniu național este recunoscută la articolul 36 din TFUE. Pentru a încuraja încrederea reciprocă, spiritul de cooperare și o înțelegere reciprocă între statele membre, ar trebui stabilită sfera de aplicare a termenului „bun de patrimoniu național”, în cadrul articolului 36 din TFUE. Statele membre ar trebui de asemenea să faciliteze restituirea unui obiect cultural către statul membru al cărui teritoriu l-a părăsit în mod ilegal, indiferent de data aderării statului membru respectiv, și ar trebui să garanteze că restituirea obiectelor respective nu generează costuri nerezonabile. Statele membre ar trebui să poată returna alte obiecte culturale decât cele clasificate sau definite drept bunuri de patrimoniu național cu condiția respectării dispozițiilor relevante din TFUE, precum și obiecte culturale care au părăsit ilegal teritoriul înainte de 1 ianuarie 1993.
- (11) Este necesar să se intensifice cooperarea administrativă între statele membre pentru a favoriza o aplicare mai eficientă și uniformă a prezentei directive. Prin urmare, ar trebui să se prevadă ca autoritățile centrale să coopereze eficient unele cu celelalte și să facă schimb de informații cu privire la obiectele culturale care au părăsit ilegal teritoriul prin utilizarea Sistemului de informare al pieței interne (denumit în continuare „IMI”) prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾. Pentru a îmbunătăți punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui instituit un modul al sistemului IMI special conceput pentru obiectele culturale. Este de asemenea de dorit ca celelalte autorități competente ale statelor membre să utilizeze, pe cât posibil, același sistem.
- (12) Pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal, cooperarea administrativă și schimbul de informații între autoritățile competente ar trebui să fie conforme normelor enunțate în Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și, în măsura în care IMI este utilizat, în Regulamentul (UE) nr. 1024/2012. Definițiile utilizate în Directiva 95/46/CE și în Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ ar trebui să se aplice, de asemenea, în sensul prezentei directive.
- (13) Termenul pentru a verifica dacă obiectul cultural descoperit într-un alt stat membru constituie un obiect cultural în sensul Directivei 93/7/CEE a fost identificat ca fiind prea scurt în practică. Prin urmare, acesta ar trebui extins la șase luni. Un termen mai lung ar trebui să permită statelor membre să adopte măsurile adecvate pentru a conserva obiectul cultural și, după caz, să evite sustragerea acestuia de la procedura de restituire.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne și de abrogare a Deciziei 2008/49/CE a Comisiei („Regulamentul IMI”) (JO L 316, 14.11.2012, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 74).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (14) Termenul pentru exercitarea acțiunii în restituire ar trebui de asemenea extins la trei ani de la data la care statul membru al cărui teritoriu a fost părăsit în mod ilegal de obiectul cultural a luat cunoștință de locul în care se găsește obiectul cultural și de identitatea posesorului sau a deținătorului acestuia. Extinderea acestui termen ar trebui să faciliteze restituirea și să descurajeze părăsirea ilegală a bunurilor de patrimoniu național. Din motive de claritate, ar trebui să se precizeze că termenul de prescripție începe să curgă de la data la care autoritatea centrală a statului membru al cărui teritoriu a fost părăsit în mod ilegal de obiectul cultural a luat cunoștință de aceste informații.
- (15) Directiva 93/7/CEE prevede că acțiunea în restituire se prescrie în termen de 30 de ani de la data la care obiectul cultural a părăsit ilegal teritoriul statului membru. Cu toate acestea, în cazul obiectelor care fac parte din colecții publice și al obiectelor care aparțin unor inventare ale instituțiilor ecleziastice din statele membre în care aceste obiecte fac obiectul unei protecții speciale în conformitate cu legislația internă, acțiunile în restituire fac obiectul unui termen mai lung în anumite circumstanțe. Ca urmare a faptului că în statele membre pot exista dispoziții privind o protecție specială în temeiul legislației interne în ceea ce privește instituții religioase în afara celor ecleziastice, prezenta directivă ar trebui să se extindă și la respectivele instituții religioase.
- (16) În concluziile sale privind prevenirea și combaterea infracțiunilor împotriva obiectelor culturale, adoptate la 13-14 decembrie 2011, Consiliul a recunoscut necesitatea de a lua măsuri care să consolideze eficacitatea prevenirii criminalității care vizează obiectele culturale și a combaterii acestui fenomen. Acesta a recomandat Comisiei să ofere sprijinul său statelor membre pentru a proteja în mod eficient obiectele culturale în vederea prevenirii și a combaterii traficului și a promovării de măsuri complementare, după caz. În plus, Consiliul a recomandat statelor membre să aibă în vedere ratificarea Convenției UNESCO privind mijloacele de interdicere și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate a obiectelor culturale, semnată la Paris la 17 noiembrie 1970, și a Convenției UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal, semnată la Roma la 24 iunie 1995.
- (17) Este de dorit să se asigure faptul că toți actorii de pe piață dau dovadă de diligență în cadrul tranzacțiilor cu obiecte culturale. Consecințele achiziționării unui obiect cultural de proveniență ilegală nu vor fi cu adevărat disuasive decât în cazul în care plata despăgubirii este însoțită de obligația posesorului de a dovedi că a depus diligența necesară. Prin urmare, pentru a realiza obiectivele Uniunii de prevenire și combatere a traficului ilegal de obiecte culturale, prezenta directivă ar trebui să stipuleze că posesorul trebuie să prezinte probe care să ateste că a depus diligența necesară la achiziționarea obiectului, în scopul obținerii unei despăgubiri.
- (18) Ar fi de asemenea util ca orice persoană, în special actorii de pe piață, să poată accesa cu ușurință informațiile publice referitoare la obiectele culturale clasificate sau definite de statele membre ca bunuri de patrimoniu național. Statele membre ar trebui să încerce să faciliteze accesul la aceste informații publice.
- (19) Pentru a facilita o interpretare uniformă a noțiunii de diligență necesară, prezenta directivă ar trebui să stabilească criterii neexhaustive care trebuie luate în considerare pentru a determina dacă posesorul a depus diligența necesară la achiziționarea obiectului cultural.
- (20) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume de a permite restituirea obiectelor culturale clasificate sau definite drept bunuri de patrimoniu național care au părăsit ilegal teritoriul statelor membre, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, însă, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (21) Deoarece sarcinile comitetului instituit prin Regulamentul (CE) nr. 116/2009 au rămas fără obiect din cauza suprimării anexei la Directiva 93/7/CEE, este necesar să se suprimă în consecință referințele la comitetul menționat anterior. Totuși, pentru a menține platforma dedicată schimbului de experiență și de bune practici privind punerea în aplicare a prezentei directive între statele membre, Comisia ar trebui să instituie un grup de experți, alcătuit din experți provenind de la autoritățile centrale ale statelor membre însărcinate cu punerea în aplicare a prezentei directive, care ar trebui implicați, printre altele, în procesul de concepere a unui model special al sistemului IMI pentru obiectele culturale.
- (22) Având în vedere că anexa la Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 conține o listă a dispozițiilor referitoare la cooperarea administrativă în actele Uniunii care sunt aplicate prin intermediul IMI, este necesar să se modifice anexa respectivă pentru a include prezenta directivă.
- (23) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern trebuie să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directivele anterioare. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva anterioară.
- (24) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele pentru transpunerea în dreptul intern a directivelor menționate în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Prezenta directivă se aplică restituirii obiectelor culturale clasificate sau definite de un stat membru ca numărându-se printre bunurile de patrimoniu național, astfel cum sunt menționate la articolul 2 punctul 1, care au părăsit ilegal teritoriul respectivului stat membru.

Articolul 2

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „obiect cultural” înseamnă un obiect clasificat sau definit de un stat membru, înainte sau după ce a părăsit ilegal teritoriul respectivului stat membru, ca numărându-se printre „bunurile de patrimoniu național cu valoare artistică, istorică sau arheologică”, în conformitate cu legislația sau procedurile administrative naționale în sensul articolului 36 din TFUE.
2. „care a(u) părăsit ilegal teritoriul unui stat membru” înseamnă:
 - (a) orice părăsire a teritoriului unui stat membru cu încălcarea legislației statului membru în cauză în domeniul protejării bunurilor de patrimoniu național sau cu încălcarea Regulamentului (CE) nr. 116/2009; sau
 - (b) orice nereturnare, la sfârșitul perioadei unei expedieri temporare legale, sau orice altă încălcare a uneia dintre celelalte condiții ale acestei expedieri temporare;
3. „stat membru solicitant” înseamnă statul membru al cărui obiect cultural a părăsit ilegal teritoriul său;
4. „stat membru solicitat” înseamnă statul membru pe teritoriul căruia se găsește un obiect cultural care a părăsit ilegal teritoriul unui alt stat membru;
5. „restituire” înseamnă returnarea materială a obiectului cultural pe teritoriul statului membru solicitant;
6. „posesor” înseamnă persoana care deține material obiectul cultural în numele său;
7. „deținător” înseamnă persoana care deține material obiectul cultural în numele altcuiva;
8. „colecții publice” înseamnă colecțiile clasificate drept publice conform legislației unui stat membru, care sunt proprietatea unui stat membru, a unei autorități locale sau regionale din statul membru respectiv sau a unei instituții situate pe teritoriul statului membru respectiv, o astfel de instituție fiind proprietatea aceluși stat membru sau a unei autorități locale sau regionale, sau fiind finanțată în mod semnificativ de acesta sau de autoritatea locală sau regională respectivă.

Articolul 3

Obiectele culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru sunt restituite în conformitate cu procedura și în condițiile prevăzute de prezenta directivă.

Articolul 4

Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități centrale pentru a exercita funcțiile prevăzute de prezenta directivă.

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre toate autoritățile centrale pe care statele membre respective le desemnează în conformitate cu prezentul articol.

Comisia publică lista respectivelor autorităților centrale, precum și schimbările referitoare la acestea, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Articolul 5

Autoritățile centrale ale statelor membre cooperează și favorizează consultarea între autoritățile competente ale statelor membre. Statele membre asigură îndeplinirea în special a următoarelor sarcini:

1. de a căuta, la cererea statului membru solicitant, un anumit obiect cultural care a părăsit ilegal teritoriul său și de a identifica posesorul și/sau deținătorul. Această cerere trebuie să cuprindă toate informațiile necesare pentru a facilita căutarea, în special cele privind localizarea efectivă sau prezumată a obiectului;
2. de a notifica statele membre în cauză cu privire la descoperirea obiectelor culturale pe teritoriul lor și la existența unor motive întemeiate pentru a presupune că respectivele obiecte au părăsit ilegal teritoriul altui stat membru;

3. de a permite autorităților competente ale statului membru solicitant să verifice dacă obiectul în cauză constituie un obiect cultural, cu condiția ca verificarea să fie efectuată în termen de șase luni de la data notificării prevăzute la punctul 2 Dacă această verificare nu este efectuată în termenul prevăzut, punctele 4 și 5 nu se mai aplică;
4. de a lua în cooperare cu statul membru în cauză toate măsurile necesare pentru conservarea materială a obiectului cultural;
5. de a evita, prin măsurile provizorii necesare, sustragerea obiectului cultural de la procedura de restituire;
6. de a îndeplini rolul de intermediar între posesor și/sau deținător și statul membru solicitant în ceea ce privește restituirea. În acest scop, fără a aduce atingere articolului 6, autoritățile competente ale statului membru solicitat pot facilita mai întâi punerea în aplicare a unei proceduri de arbitraj, în conformitate cu legislația internă a statului membru solicitat și cu condiția ca statul membru solicitant și posesorul sau deținătorul să își exprime în mod formal acordul.

Pentru a coopera și a se consulta, autoritățile centrale ale statelor membre utilizează un modul al Sistemul de informare al pieței interne (IMI) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2012, special conceput pentru obiecte culturale. Acestea pot de asemenea utiliza IMI pentru a difuza informații relevante de la caz la caz privind obiecte culturale furate sau care au părăsit ilegal teritoriul lor. Statele membre decid cu privire la utilizarea IMI de către celelalte autorități competente în sensul prezentei directive.

Articolul 6

Statul membru solicitant poate introduce împotriva posesorului sau, în lipsa acestuia, împotriva deținătorului o acțiune în restituirea unui obiect cultural care a părăsit ilegal teritoriul său, pe lângă tribunalul competent al statului membru solicitat.

Pentru a putea fi acceptat, actul introductiv al acțiunii în restituire trebuie să fie însoțit de:

- (a) un document care să descrie obiectul ce face obiectul cererii și care să ateste că acesta este un obiect cultural;
- (b) o declarație a autorităților competente ale statului membru solicitant, conform căreia obiectul cultural a părăsit ilegal teritoriul acestuia.

Articolul 7

Autoritatea centrală competentă a statului membru solicitant informează de îndată autoritatea centrală competentă a statului membru solicitat cu privire la introducerea acțiunii în restituire pentru a asigura restituirea obiectului în cauză.

Autoritatea centrală competentă a statului membru solicitat informează de îndată autoritățile centrale ale celorlalte state membre.

Schimbul de informații se efectuează prin intermediul IMI, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private, fără a aduce atingere posibilității ca autoritățile centrale competente să utilizeze alte mijloace de comunicare în afara IMI.

Articolul 8

(1) Legislația statelor membre dispune că acțiunea în restituire prevăzută de prezenta directivă se prescrie în termen de trei ani de la data la care autoritatea centrală competentă a statului membru solicitant a luat cunoștință de locul în care se găsește obiectul cultural și identitatea posesorului sau a deținătorului acestuia.

În orice circumstanțe, acțiunea în restituire se prescrie în termen de treizeci de ani de la data la care obiectul cultural a părăsit ilegal teritoriul statului membru solicitant.

Cu toate acestea, în cazul obiectelor care fac parte din colecțiile publice menționate la articolul 2 punctul 8 și al obiectelor care fac parte din inventarele instituțiilor ecleziastice sau al altor instituții religioase din statele membre în care aceste obiecte fac obiectul unei protecții speciale în conformitate cu legislația internă, acțiunea în restituire se prescrie în termen de 75 de ani, cu excepția cazurilor din statele membre în care acțiunea nu se prescrie sau în cazul unor acorduri bilaterale între statele membre care stabilesc un termen mai mare de 75 de ani.

(2) Acțiunea în restituire este inadmisibilă, în cazul în care părăsirea de către obiectul cultural a teritoriului statului membru solicitant nu mai este ilegală în momentul în care este introdusă acțiunea.

Articolul 9

Sub rezerva articolelor 8 și 14, instanța competentă dispune restituirea obiectului cultural respectiv, în cazul în care s-a stabilit că acesta este un obiect cultural în sensul articolului 2 punctul 1 și că scoaterea de pe teritoriul național s-a făcut în mod ilegal.

Articolul 10

În cazul în care se dispune restituirea obiectului, instanța competentă a statului membru solicitat acordă posesorului o despăgubire echitabilă în funcție de circumstanțele cazului în speță, cu condiția ca posesorul să dovedească faptul că a depus diligența necesară pentru achiziție.

Pentru a determina dacă posesorul a depus diligența necesară, se ține cont de toate circumstanțele achiziției, în special de documentația privind proveniența obiectului, de autorizațiile de ieșire necesare în temeiul legislației statului membru solicitant, de natura părților, de prețul plătit, de eventuala consultare de către posesor a registrelor accesibile privind obiecte culturale furate și de orice informații pertinente pe care acesta ar fi putut să le obțină în mod rezonabil sau de orice alt demers pe care o persoană rezonabilă l-ar fi întreprins în aceleași circumstanțe.

În caz de donație sau de succesiune, posesorul nu poate beneficia de un statut favorabil față de persoana de la care a achiziționat obiectul cu acest titlu.

Statul membru solicitant trebuie să plătească respectiva despăgubire la restituire.

Articolul 11

Cheltuielile legate de executarea deciziei prin care se dispune restituirea obiectului cultural revin statului membru solicitant. Cheltuielile legate de măsurile menționate la articolul 5 punctul 4 sunt, de asemenea, suportate de statul membru solicitant.

Articolul 12

Plata despăgubirii echitabile menționate la articolul 10 și a cheltuielilor menționate la articolul 11 nu aduce atingere dreptului statului membru solicitant de a pretinde rambursarea acestor sume persoanelor responsabile de scoaterea în mod ilegal a obiectului cultural de pe teritoriul său.

Articolul 13

Proprietatea obiectului cultural după restituire este reglementată de legislația statului membru solicitant.

Articolul 14

Prezenta directivă nu se aplică decât obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru după 1 ianuarie 1993.

Articolul 15

(1) Fiecare stat membru poate aplica sistemul prevăzut în prezenta directivă pentru restituirea obiectelor culturale diferite de cele definite la articolul 2 punctul 1.

(2) Fiecare stat membru poate aplica solicitărilor de restituire a obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul altor state membre înainte de 1 ianuarie 1993 sistemul prevăzut în prezenta directivă.

Articolul 16

Prezenta directivă nu aduce atingere acțiunilor civile sau penale pe care le pot introduce, conform dreptului intern al statelor membre, statul membru solicitant și/sau proprietarul căruia i-a fost furat un obiect cultural.

Articolul 17

(1) Până la 18 decembrie 2015 și ulterior din cinci în cinci ani, statele membre transmit Comisiei un raport privind aplicarea prezentei directive.

(2) Din cinci în cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport de evaluare a aplicării și a eficacității prezentei directive. Raportul se însoțește, dacă este necesar, de propuneri adecvate.

Articolul 18

În anexa la Regulamentul (UE) nr. 1024/2012, se adaugă următorul punct:

- „8. Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (*): articolele 5 și 7.

(*) JO L 159, 28.5.2014, p. 1.”

Articolul 19

(1) Până la 18 decembrie 2015, statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma cu: articolul 2 punctul 1, articolul 5 primul paragraf punctul 3 și al doilea paragraf, articolul 7 al treilea paragraf, articolul 8 alineatul (1), articolul 10 primul și al doilea paragraf și articolul 17 alineatul (1) din prezenta directivă.

Statele membre comunică imediat Comisiei textul măsurilor respective.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. De asemenea, ele conțin o mențiune conform căreia trimiterile, efectuate în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 20

Directiva 93/7/CEE, astfel cum a fost modificată prin directivele prevăzute în anexa I partea A, se abrogă cu efect de la 19 decembrie 2015, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivelor menționate în anexa I partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 21

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 2 punctele 2 și 8, articolele 3 și 4, articolul 5 primul paragraf punctele 1, 2 și 4-6, articolul 6, articolul 7 primul și al doilea paragraf, articolul 8 alineatul (2), articolul 9, articolul 10 al treilea și al patrulea paragraf și articolele 11-16 se aplică începând cu 19 decembrie 2015.

Articolul 22

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

ANEXA I

PARTEA A

**Directiva abrogată cu lista modificărilor sale succesive
(menționate la articolul 20)**

Directiva 93/7/CEE a Consiliului	(JO L 74, 27.3.1993, p. 74).
Directiva 96/100/CE a Parlamentului European și a Consiliului	(JO L 60, 1.3.1997, p. 59).
Directiva 2001/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului	(JO L 187, 10.7.2001, p. 43).

PARTEA B

**Lista termenelor de transpunere în dreptul intern
(menționate la articolul 20)**

Directiva	Termen de transpunere
93/7/CEE	15.12.1993 (15.3.1994 pentru Belgia, Germania și Țările de Jos)
96/100/CE	1.9.1997
2001/38/CE	31.12.2001

ANEXA II

Tabel de corespondență

Directiva 93/7/CEE	Prezenta directivă
—	Articolul 1
Articolul 1 punctul 1 prima liniuță	Articolul 2 punctul 1
Articolul 1 punctul 1 a doua liniuță, cuvintele introductive	—
Articolul 1 punctul 1 a doua liniuță prima subliniuță prima teză	—
Articolul 1 punctul 1 a doua liniuță prima subliniuță a doua teză	Articolul 2 punctul 8
Articolul 1 punctul 1 a doua liniuță a doua subliniuță	—
Articolul 1 punctul 2 prima liniuță	Articolul 2 punctul 2 litera (a)
Articolul 1 punctul 2 a doua liniuță	Articolul 2 punctul 2 litera (b)
Articolul 1 punctele 3-7	Articolul 2 punctele 3-7
Articolul 2	Articolul 3
Articolul 3	Articolul 4
Articolul 4 fraza introductivă	Articolul 5 primul paragraf fraza introductivă
Articolul 4 punctele 1 și 2	Articolul 5 primul paragraf punctele (1) și (2)
Articolul 4 punctul 3	Articolul 5 primul paragraf punctul (3)
Articolul 4 punctele 4-6	Articolul 5 primul paragraf punctele (4)-(6)
—	Articolul 5 al doilea paragraf
Articolul 5 primul paragraf	Articolul 6 primul paragraf
Articolul 5 al doilea paragraf prima liniuță	Articolul 6 al doilea paragraf litera (a)
Articolul 5 al doilea paragraf a doua liniuță	Articolul 6 al doilea paragraf litera (b)
Articolul 6 primul paragraf	Articolul 7 primul paragraf
Articolul 6 al doilea paragraf	Articolul 7 al doilea paragraf
—	Articolul 7 al treilea paragraf
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 8 alineatele (1) și (2)
Articolul 8	Articolul 9
Articolul 9 primul paragraf	Articolul 10 primul paragraf
Articolul 9 al doilea paragraf	—
—	Articolul 10 al doilea paragraf
Articolul 9 al treilea și al patrulea paragraf	Articolul 10 al treilea și al patrulea paragraf
Articolele 10-15	Articolele 11-16
Articolul 16 alineatele (1) și (2)	Articolul 17 alineatele (1) și (2)
Articolul 16 alineatul (3)	—
Articolul 16 alineatul (4)	—
Articolul 17	—
—	Articolul 18
Articolul 18	Articolul 19
—	Articolul 20
—	Articolul 21

Directiva 93/7/CEE	Prezenta directivă
Articolul 19	Articolul 22
Anexă	—
—	Anexa I
—	Anexa II